

Moc i rozumienie

W Starym Testamencie

Wielokrotnie i wieloma sposobami przemawiał Bóg dawnymi czasy do ojców przez proroków; ostatnio, u kresu tych dni, przemówił do nas przez Syna, którego ustanowił dziedzicem wszechrzeczy, przez którego także wszechświat stworzył – Hebr. 1:1-2.

Zacytowane powyżej wersety stanowią podstawę naszej wiary i zaufania pokładanego w Piśmie Świętym. Bóg przemawiał do istot ludzkich wielokrotnie i za pośrednictwem rozmaitych metod; wzmacniał ludzi, pomagał im, osądzał i wybawiał dzięki mocy ducha świętego. Słowa, które „Pan Zastępów posyłał do nich przez swego ducha za pośrednictwem dawnych proroków” (Zach. 7:12), były słowami proroctwa, które „nie przychodziły nigdy z woli ludzkiej, lecz wypowiadali je ludzie Boży, natchnieni duchem świętym” (2 Piotr. 1:21).

Duch święty w Starym Testamencie

Objawienie nie było dane w całości jednemu prorokowi, lecz było ono niejako podzielone i przekazane w różnym czasie; mimo to, wszystkie jego fragmenty tworzą spójną całość. „Były to postrzępione fragmenty przekazane za pośrednictwem wizji, typów czy proroctw, które otrzymali Mojżesz, Samuel, Dawid, Abraham, Izaak i Jakub, protoplaści narodu żydowskiego. Nie dość na tym, lecz Bóg przemawiał także przez wizje, sny, obrazy i typy. (Oz. 12:10, Amos 3:7, Job 33:14-17)” (Meggison’s Notes).

Przez Chrystusa, Bóg swą wielką mocą stworzył nieba i ziemię (1 Moj. 1:1,2, Kol. 1:16,17). Za pośrednictwem Mojżesza, Jozuego i innych starszych, duch spoczął na nich dając im mądrość (4 Moj. 11:29, 5 Moj. 34:9). Rzemieślnicy izraelscy obdarzeni zostali ponadto zręcznością (2 Moj. 35:21). Bóg za pośrednictwem Samsona zniszczył Filistynów (Sędz. 15:14). Przez Dawida zjednoczył dwa królestwa i pokonał wrogów Pana (1 Sam. 16:13). Przez proroków sądził, obiecywał i prorokował o wybawieniu Izraela, jakie miał dokonać Mesjasz (Jer. 25:3, Ezech. 8:3, 11:24). Wszystko to działo się przez moc Bożą, jego ducha świętego.

Jeżeli chodzi o Mesjasza, proroctwa zgodnie twierdziły, że duch wypełni jego życie i służbę (Jer. 61:1-3), że spocznie na nim obdarzając Go mądrością, mocą i zdolnością do sądzenia świata, nauczania go sprawiedliwości

ci oraz zniszczenia zła (Izaj. 26:9-15, 42:1).

Jeżeli chodzi o Izraela, proroctwa wskazywały na fakt, że w czasie królowania Mesjasza wylany zostanie na niego duch, przez którego zostanie wybawiony z rąk nieprzyjaciół i stanie się punktem centralnym przyszłego wieku (Zach. 12:10, Joel 2:28,29; Ezech. 39:29). Proroctwa głosiły również, iż w wyniku zmartwychwstania wszystkie zmarłe osoby tak bliskie ich sercom zostaną im zwrócone, aby wszyscy mogli być sprawiedliwie osądzeni i prowadzeni przez Mesjasza (Izaj. 31:31-36).

W czasach Starego Testamentu, działanie ducha świętego opisane jest jako: wypełnienie osoby (2 Moj. 31:3), zstąpienie na jednostkę (Sędz. 3:10), wzmacnianie jednostki (Sędz. 14:6), odebranie go jednej osobie i przekazanie drugiej (1 Sam. 16:14, 2 Król 1:9), uzdolnienie kogoś do wykonania określonego dzieła (2 Moj. 35:30-33), nauczanie, wypełnienie kogoś mądrością (2 Moj. 31:3), wiedzą i uzdolnieniem (2 Moj. 35:35).

Czym jest duch święty?

Czym jest ów „duch święty”, którego działanie zostało zmanifestowane w Starym Testamencie na tak wiele sposobów? Słowo „duch” pochodzi od hebrajskiego wyrażenia ruach (Strong #7307), oznaczającego w przybliżeniu „oddech, np. wyczuwalny (lub nawet gwałtowny) wydech”. W zależności od kontekstu, słowo to przetłumaczone zostało jako wiatr, oddech albo właśnie duch.

Żydzi tak opisują znaczenie tego wyrażenia: „Rabiniczna koncepcja wskazująca na bliskość Boga i jego bezpośredni wpływ na człowieka wyraża się poprzez Ruach Hakodesh (duch święty). Niekiedy wydaje się on być tożsamy z Shekinah, będący wyrazem boskiej obecności na świecie. (...) Częściej jednak jest on wykorzystywany do wyrażenia faktu obdarzenia kogoś wyjątkowymi darami. W ujęciu tym, proroctwo (w rozumieniu zdolności do interpretowania woli Bożej) jest skutkiem, którego przyczynę stanowi duch święty. Jego posiadanie przez osobę wiąże się także ze zdolnością przewidywania” (Everyman’s Talmud, Abraham Cohen, str. 45).

Autor New Catholic Encyclopedia tak pisze na ten temat: „Bez wątplenia, Stary Testament nie ukazuje ducha Bożego jako osoby, ani w sensie filozoficznym, ani w sensie Semickim. Duch Boży pokazywany jest po prostu jako moc Boża. Jeżeli gdziekolwiek reprezentowany jest on oddzielnie od samego Boga, to dzieje się tak w celu unaocznienia, że dech Jahwe działa zewnątrz.”

Duch święty jest zewnętrzną siłą sprawczą Ojca. Jego duch jest mechanizmem, za pomocą którego jego wola była realizowana przez postacie Starego Testamentu; w tenże sam sposób działa on osobiście w naszym własnym życiu.

Bardzo pouczającym doświadczeniem jest porównanie działalności ducha świętego w Starym i Nowym Testamencie.

- W Starym Testamencie, duch święty nie jest uosobiony ani personifikowany; natomiast w Nowym Testamencie, tak.
- W Starym Testamencie duch święty opisany jest jako działający na jednostki w pewien określony sposób, często bez zrozumienia tego faktu z ich strony; jednakże w czasach Nowego Testamentu, działalność ducha świętego przynosi zrozumienie w życiu wierzących.
- Prorocy Starego Testamentu pisali swe teksty pod natchnieniem, lecz niejednokrotnie nie rozumieli znaczenia swych własnych prorocत्व. Objawienie, jakie wierzący otrzymują w Chrystusie jest o wiele lepsze niż wszystko to, co kiedykolwiek dane było prorokom.
- Działalność ducha w dawnych czasach polegała na przekazywaniu wiedzy, natomiast jego działalność w czasach Nowego Testamentu przynosi zrozumienie.
- Działalność ducha w dawnych czasach polegała na potędze, natomiast jego działalność w czasach Nowego Testamentu przynosi światło.
- Działalność ducha w dawnych czasach polegała na mocy, natomiast jego działalność w czasach Nowego Testamentu przynosi wnikliwość spojrzenia.

Duch święty w typach, symbolach i prorocत्वach

„Duch Boży stworzył mnie, a tchnienie Wszechmocnego ożywiło mnie” (Job. 33:4). W Starym Testamencie duch święty ukazany jest na wiele sposobów, lecz najczęściej jego symbolem jest olej pomazania. Olej ten wykorzystywany był w Świeczniku znajdującym się w Przybytku (2 Moj. 25:6, 3 Moj. 8:12, 10:7).

Źródłem światła tych lamp była oliwa. Otrzymywano ją przez wyłaczanie oliwek i oczyszczanie uzyskanego tą drogą produktu. Lampy na świeczniku zawsze płonęły. Olej symbolizował ducha świętego, zaś jego światło przedstawiało święte oświecenie – ducha Prawdy. Z jego światła korzystali jedynie kapłani; nikomu innemu nie było dane go oglądać ani korzystać z jego światła. W ten sposób ukazany został duch, albo zmysł Boży dany celem oświecenia Kościoła, wprowadzenia go w głębokie rzeczy Boże, które w całości skryte są przed ziemskim człowiekiem (1 Kor. 2:14), nawet jeżeli jest

on osoba wierzącą – człowiekiem usprawiedliwionym (Lewitą). Nikt poza prawdziwie poświęconymi, „Królewskim Kapłaństwem”, nie może wejrzeć w to głębsze światło, ukryte w Miejscu świętym” (Cienie Przybytku, str. 116).

Inne wykorzystanie tego oleju w poetycki sposób mamy opisane w tekście Psalmu 133.

„Olej pomazania, albo symbol poświęcenia, był wylewany tylko na głowę Najwyższego Kapłana, natomiast niżsi kapłani reprezentowani byli w członkach jego ciała, podobnie jak Chrystus jest Głową Kościoła, który jest Jego ciałem, wspólnie tworząc Królewskie Kapłaństwo. Tak też i duch święty, wylany bez miary na naszego Pana i Głowę znajduje przez niego zastosowanie i do nas (jego ciało). Ojciec dał swego ducha tylko Synowi; cały olej namaszczenia wylany został na Głowę. W dniu Pięćdziesiątnicy, olej ten spłynął z Głowy na ciało; od tej pory każdy, kto staje się członkiem tego „Ciała” wchodzi tym samym pod jego poświęcający wpływ – ducha świętości, ducha Bożego, ducha Chrystusowego, ducha Prawdy” (Reprints, str. 3280).

Pieśni Salomona zawierają opis naszego Pana i Kościoła, jego Oblubienicy. Oczy obojga przyrównane są do gołębic: „Jego oczy są jak gołąbki nad strumieniami wód, jego zęby kąpane w mleku, mocno siedzą w oprawie”, „Jakże jesteś piękna, moja przyjaciółko, jakże jesteś piękna! Twoje oczy są jak gołąbki”, „Twoje oczy są jak oczy gołębic spoza twojej zasłony” (Pieśń 5:12, 1:15, 4:1).

„Gdyż wyleję wody na spieczoną ziemię i strumienie na suchy ląd; wyleję mego ducha na twoje potomstwo i moje błogosławieństwo na twoje latorośle” (Izaj. 44:3). Wcześniej natomiast czytamy: „Aż będzie wylany na nas duch z wysokości. Wtedy pustynia stanie się urodzajnym polem, a urodzajne pole będzie uważane za las” (Izaj. 32:15). W obu tych przypadkach, duch święty pokazany jest pod symbolem deszczu (The Herald, Marzec 1940).

Wiele zapisów Pisma Świętego wspomina o namaszczeniu duchem Pańskim zarówno naśladowców Pana, jak i tych, którzy nie byli jego naśladowcami, w celu realizacji jego zamierzeń wobec ludu wybranego. Psalmista wspomina słowa Pana: „Znalazłem Dawida, sługę mego, namaściłem go świętym olejem moim” (Ps. 89:21). Jako człowiek kroczący drogą Pana, Król Dawid został oddzielony i wyznaczony do wykonania woli Bożej, podobnie jak król Cyrus został wyznaczony do wykonania zaplanowanego przez Boga dzieła polegającego na oswojeniu narodu Izraelskiego z niewoli.

„Tak rzekł Pan do swojego pomazańca Cyrusa, którego ująłem za jego prawicę, aby przed nim zdeptać narody i odpiąć pas na biodrach królów,

aby przed nim otworzyć podwoje i aby bramy nie były zamknięte” (Izaj. 45:1).

Ksenofont w dziele zatytułowanym *De Cyropaed* zawiera wyliczenie narodów, które zhołdował sobie król Cyrus: „Syryjczycy, Asyryjczycy, Arabowie, mieszkańcy Kapadocji, Frygijczycy, Lidyjczycy, Carianowie, Fenicjanie, Babilończycy, Baktrianowie, mieszkańcy Indii, Cylicyjczycy, Sacianowie, Paflagonowie, Mariandowie i wiele innych. Panował również nad Azjatami, Grekami, Cypryckami, Egipcjanami i wieloma innymi” (John Trapp’s Commentary). Herodot pisał, że Cyrus podbił każde z państw, jakie najechał.

Wielkim, pozaobrazowym Cyrusem jest Chrystus, którego nadejście jako oswoobodziciela świata opisane jest jako „od wschodu słońca i od zachodu”. Wówczas Pan powie: „nie ma nikogo oprócz mnie. Ja jestem Pan i nie ma innego” (Izaj. 45:6).

Jeżeli Bóg mógł zaistnieć w życiu osoby takiej jak Cyrus, o ileż bardziej jego wpływ może być widoczny w życiu tych osób, które Go kochają i służą mu.

Przyszłe dzieło ducha

„Bo oto na kamieniu, który położyłem przed Jozuem – a na jednym kamieniu jest siedem oczu – wyrzyję napis – mówi Pan Zastępów – i jednego dnia zmażę winę tej ziemi” (Zach. 3:9).

„W zapisie prorocstwa Zachariasza 3:9 oraz 4:2,10, symbole oczu, lamp i duchów wyrażają zewnętrzne działania ducha Bożego w przedmiocie ochrony i kierowania narodem Izraelskim. Nie chodzi tutaj jedynie o naród Żydowski w czasach, gdy prorocstwo to było wy-

powiadane, lecz również o przyszły dzień tysiącletni, w czasie którego zapanuje Boża łaska, oświecenie i błogosławieństwo, w miarę jak Jego obietnice wobec tego narodu będą realizowane” (Reprints, str. 2521).

„Prawdziwą siłę, wartość i piękno tych prorocstw poznamy dopiero wówczas, gdy zdamy sobie sprawę z faktu, że mimo iż mają one pewne odniesienie do czasów w których były spisywane, to jednak mają one szczególne zastosowanie do nas, do pozaobrazowego Izraela, do pozaobrazowej Świątyni” (Reprints, str. 2521).

W księdze Zachariasza, siedem ramion lamp ukazanych jest w zjednoczonej postaci, a nie jak w przypadku wizji opisanej w Księdze Objawienia, w której są one przedstawione oddzielnie. Siedem świeczników opisanych w Objawieniu obrazuje prawdziwych świętych na przestrzeni historii siedmiu zborów w różnych fazach rozwoju kościoła. W zapisie prorocstwa Zachariasza, są one zjednoczone, pokazując tym samym Kościół zjednoczony i kompletny. Okoliczność ta w piękny sposób ilustruje różnicę pomiędzy duchem świętym Starego i Nowego Testamentu. W czasach Starego Testamentu, Pan objawiał swego ducha poprzez swą moc, zaś w Nowym Testamencie daje mu wyraz poprzez zrozumienie. Moc i zrozumienie stanowią pomoc, której potrzebujemy w naszym codziennym życiu, aby móc poszukiwać w nim woli Ojca (Fil. 2:12,13).

„Naucz mnie czynić wolę swoją, bo Ty jesteś Bogiem moim. Niech dobry duch twój prowadzi mnie Po równej ziemi!” (Ps. 143:10).

- Jeff Mezera -

Jeff Mezera